

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.122 van 4 maart 1999
in de zaak A. 80.593/VII-17.240.**

In zake : 1. Karel WOUTERS,
2. Suzanna VAN DIJCK-JANSSENS in eigen naam
en namens haar minderjarig kind Clio
JANSSENS,
3. Roger VANWESEMAEL,
4. Wilfried GILIS in eigen naam en namens
zijn kinderen Tine, Nele en Marthe,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat G. VERMEIRE,
kantoor houdende te GENT,
Voskenslaan 301

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. LANGE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Schermersstraat 30

tussenkomen partij :

de n.v. AMOCO CHEMICAL BELGIUM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Karel WOUTERS,
Suzanna VAN DIJCK-JANSSENS in eigen naam en namens haar
minderjarig kind Clio JANSSENS, Roger VANWESEMAEL en
Wilfried GILIS in eigen naam en namens zijn kinderen
Tine, Nele en Marthe op 8 oktober 1998 hebben ingediend
om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van
het besluit van de Vlaamse minster van leefmilieu en
tewerkstelling van 24 juli 1998 waarbij aan de n.v.
AMOCO CHEMICAL BELGIUM, met zetel aan de Amocolaan 2 te
2440 Geel een vergunning wordt verleend voor de

uitbreiding van de fabriek met een para-xyleeneenheid (PX-eenheid), op terreinen gelegen te Laakdal en Geel;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 december 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 1999, op welke datum de zaak in voortzetting wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 28 januari 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Gw. VERMEIRE, die verschijnt voor de verzoekers, van Advocaat H. LANGE, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat D. LINDEMANS, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een verzoekschrift van 3 november 1998 de n.v. AMOCO CHEMICAL BELGIUM, aan wie de bestreden vergunning werd verleend, vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat haar verzoek kan worden ingewilligd.

2. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Verzoekers zijn omwonenden van het bedrijf AMOCO CHEMICAL BELGIUM n.v., gevestigd te Geel, Amocolaan 2.

2.2. De tussenkomende partij krijgt op 28 december 1972 een vergunning voor de exploitatie van een chemisch bedrijf, voor een termijn verstrijkend op 28 december 2002. Nadien volgden nog diverse vergunningen voor de uitbreiding van het bedrijf.

2.3. De tussenkomende partij wil haar inrichting uitbreiden en zij dient op 25 juli 1997 een milieuvergunningsaanvraag in voor de toevoeging van een paraxyleeneenheid, uitbreiding van de OSBL eenheid en uitbreiding van het lozingsdebiet van het bedrijfsafvalwater. Op 29 januari 1998 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de gevraagde vergunning.

Tegen dit vergunningsbesluit worden 13 administratieve beroepen ingesteld door omwonenden.

Nadat in het kader van de beroepsprocedure een reeks adviezen werden uitgebracht die, behoudens het advies van de Vlaamse Milieumaatschappij dat prima facie slechts gedeeltelijk gunstig lijkt, alle principieel gunstig zijn, wordt op 24 juli 1998 de thans bestreden beslissing genomen : de beroepen worden ongegrond verklaard en het in eerste aanleg genomen deputatiebesluit wordt bevestigd.

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekers in het eerste middel de schending aanvoeren van "art. 5 par. 2, 17° van het Vlarem-I (...) van het zorgvuldigheidsbeginsel (en) machtsoverschrijding"; dat zij in essentie doen gelden dat het fakkelsysteem van 70 m hoog, dat is voorzien om in noodgevallen vrijgekomen gassen op een gecontroleerde manier te verbranden, te beschouwen is als een inrichting voor de verbranding van toxische afvalgassen (rubriek 2.3.5.k van de indelingslijst), minstens als een inrichting voor de verbranding van niet-toxische afvalstoffen (rubriek 2.3.5.j van de indelingslijst), dat de fakkel dient begrepen te worden als een centrale schoorsteen waar alle na recuperatie onbenutte, ontsnapte rest- en noodgassen in terecht komen via een drainagesysteem om alsdan te worden verbrand, dat evenwel de verbrandingsinstallatie niet het voorwerp uitmaakte van de milieuvergunningsaanvraag, zodat die aanvraag onvolledig was, dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de overheid desnoods aanvullende onderzoeken doet of gegevens opvraagt om de realiteit te kennen, dat het advies van OVAM, waarin OVAM stelde niet bevoegd te zijn, aangetast is door machtsoverschrijding, dat zelfs al zou men aannemen dat OVAM geen advies diende uit te brengen, dan nog de vergunningverlenende overheid het dossier vanuit de optiek van de afvalgassenverbranding of van verbranding van de procesgassen diende te bekijken;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota opwerpt dat het in casu uiteraard niet gaat om een inrichting betreffende "opslagplaatsen en installaties voor de verwerking van de gevaarlijke afvalstoffen", dat immers het fakkelsysteem is voorzien om in noodgevallen vrijgekomen gassen op een gecontroleerde manier te verbranden, hetgeen niets te maken heeft met permanente inrichtingen van afvalopslag en -verwerking als bedoeld door artikel 5, § 2, 17°, van Vlarem I;

3.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partij in essentie betoogt wat volgt :

Voor de toepassing van Vlarem I worden luidens artikel 1, 15°, van Vlarem I als afvalstoffen beschouwd: "afvalstoffen zoals bedoeld in het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen en zijn uitvoeringsbesluiten".

In artikel 2, 1° van dit decreet is afvalstof gedefinieerd als "elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen".

In artikel 4, 1°, van dit decreet wordt evenwel bepaald dat geen afvalstoffen zijn als bedoeld in dit decreet "gasvormige effluenten die in de atmosfeer worden uitgestoten". Accidenteel ontsnappend gas is dus geen afvalstof.

Bovendien wenst de tussenkomende partij helemaal niet zich te ontdoen van de gassen die accidenteel zouden worden geloosd: alle redelijke voorzieningen worden precies getroffen om te beletten dat deze gassen zouden ontsnappen.

Een fakkel die uitsluitend bestemd is om bij accidentele lozing van gassen deze na opvang te verbranden, kan niet beschouwd worden als een opslagplaats of installatie voor de verwerking van gevaarlijke afvalstoffen in de zin van Vlarem I. OVAM

moest ook geen advies geven en de overheid heeft met kennis van zaken beslist.

Verzoekers geven verder niet aan welke bepaling zou zijn geschonden indien de overheid de fakkel niet zou hebben beschouwd als een verbrandingsinstallatie voor niet-toxische afvalstoffen.

Het middel is daarom onontvankelijk. Het is trouwens ook ongegrond, nu er hoe dan ook sprake is van een afvalstof die wordt verbrand;

3.1.4.1. Overwegende dat het door verzoekers geschonden geacht artikel 5, § 2, 17°, van Vlarem I bepaalt wat volgt :

"§ 2. De vergunningsaanvraag in te dienen om een inrichting van klasse 1 of 2 te mogen exploiteren of te veranderen dient te geschieden door middel van een milieuvergunningsaanvraagformulier waarvan het model is vastgesteld in bijlage 4 bij onderhavig besluit en dient tenminste de volgende gegevens te vermelden :
(...)

17° in geval de aanvraag betrekking heeft op de opslagplaatsen en installaties voor de verwerking van gevaarlijke afvalstoffen:

- een nota betreffende de kwalificatie en de bevoegdheid van het personeel dat verantwoordelijk is voor de verwerkingsinrichtingen;

- een nota die de te treffen maatregelen vermeldt voor de evacuatie van de residu van de behandeling van de gevaarlijke afvalstoffen, in 't bijzonder:

- a) indien het gaat om vloeibare residu's:
(...)

- b) indien het gaat om gasvormige residu's:

- 1° de aard van het lozingspunt (schouw, ontluchting, toorts), de hoogte, de binnendiameter bij de monding;

- 2° het debiet en de temperatuur van de gassen en de dampen;

- 3° de samenstelling van de gassen en de dampen en, gebeurlijk, het gehalte aan vaste stoffen;

- 4° de aangewende technieken om de vooropgezette waarden niet te overschrijden;

- c) indien het gaat om vaste residu's:
(...)"

dat evengeciteerde bepaling slechts lijkt te kunnen geschonden zijn indien de fakkel kan worden beschouwd als een opslagplaats of installatie voor de verwerking

van gevaarlijke afvalstoffen; dat evenwel op het eerste gezicht om volgende redenen dit niet het geval is :

- Uit de aanhef van de bestreden beslissing blijkt dat "eventueel vrijkomende benzeendampen kunnen afgevoerd worden naar een fakkel (voor noodgevallen)". Dit blijkt ook uit het advies van het bestuur milieuvergunningen en uit het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie. Vermits de fakkel slechts zal aangewend worden voor noodgevallen kan men bezwaarlijk staande houden dat de fakkel als een permanente installatie voor de verwerking van gevaarlijke afvalstoffen moet worden beschouwd.
- Bovendien zijn de benzeendampen geen afvalstoffen in de zin van artikel 1, 15°, van Vlarem I juncto artikel 2, 1°, van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, vermits accidenteel ontsnappend gas geen stof is waarvan de tussenkomende partij zich wenst te ontdoen. Komt daarbij dat "gasvormige effluenten die in de atmosfeer worden uitgestoten" luidens artikel 4, 1°, van hetzelfde decreet hoe dan ook geen afvalstoffen zijn;

3.1.4.2. Overwegende dat, vermits de fakkel niet als een installatie voor de verwerking van gevaarlijke afvalstoffen kan worden beschouwd en de milieuvergunningaanvraag daarop geen betrekking diende te hebben, de vergunningverlenende overheid terzake niet verplicht was nadere gegevens op te vragen en OVAM terzake geen advies diende uit te brengen; dat dienvolgens het eerste middel niet ernstig is;

3.2.1.1. Overwegende dat verzoekers in het tweede middel de schending aanvoeren van "art. 1, art. 2, art. 12 van het Decreet van 22 oktober 1996 betreffende de Stedenbouw en de Ruimtelijke Ordening, van art. 7 en art. 14 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de

toepassing van de gewestplannen en van art. 12 van de Richtlijn 96/82 van 9 december 1996 (,...) van art. 21 par. 2 en art. 29, 2° van het Vlarem-I (,...) van het B.P.A. goedgekeurd bij K.B. van 22 februari 1960, genaamd "Albertkanaal" (,...) van art. 2 en 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991 en van het redelijkheidsbeginsel. Machtsoverschrijding";

3.2.1.2. Overwegende dat de uiteenzetting van het middel duidelijkheid mist; dat de Raad van State in het raam van het kort geding dan ook slechts kan ingaan op hetgeen hem essentieel voorkomt in het betoog van verzoekers; dat de essentie van dit betoog als volgt luidt :

1. Een deel van de inrichting is gelegen op het grondgebied van de gemeente Geel, o.a. de bijkomende opslagtanks van benzeen, para-xyleen, gemengde xylenen, en zij valt voor dat deel onder het bijzonder plan van aanleg "Albertkanaal" dat op 22 februari 1960 bij koninklijk besluit werd aangenomen.

Een dergelijke inrichting is duidelijk een hinderlijke inrichting in de zin van dit bijzonder plan van aanleg omdat er o.a. schadelijke uitwasemingen zijn van onder meer VOC en benzeen.

Uit de stukken medegedeeld door de stad Geel blijkt echter dat de inrichting die zich op het grondgebied Geel bevindt volgens evengenoemd bijzonder plan gelegen is in een nijverheidszone uitsluitend bestemd voor niet hinderlijke bedrijven.

De verwerende partij hield hier geen rekening mee. In de bestreden beslissing wordt niet eens gewag gemaakt van voormeld bijzonder plan van aanleg, en in het advies van het bestuur stedenbouwkundige vergunningen is vermeld dat er voor de plaats in kwestie geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg bestaat.

Ook in het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie wordt er geen melding gemaakt

van evengenoemd bijzonder plan van aanleg. Dat plan is niet opgeheven door het latere gewestplan omdat het er niet in strijd mee is, doch als een verfijning kan worden beschouwd.

2. Aangezien het duidelijk gaat om een vervuilende, minstens milieubelastende industrie, is een (interne) bufferzone van 50 m (vervuilend) of 25 m (milieubelastend) vereist t.o.v. agrarische en woongebieden overeenkomstig artikel 8 van de omzendbrief van 8 juli 1997.

In casu is enkel sprake van een groenscherm in één van de bijzondere milieuvoorwaarden en verder in bijlage bij een brief van 6 augustus 1998.

Verzoekers kunnen hieruit onmogelijk afleiden dat aan de voorwaarde van de interne bufferzone zou zijn voldaan.

Door geen interne bufferzone op te leggen is er sprake van een kennelijk onredelijke beslissing, strijdig met artikel 8 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen en de omzendbrief daaromtrent.

3. Ook de bufferzones in de zin van artikel 14 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 zijn niet allemaal voorzien.

Er is planologisch geen enkele bufferzone ten noorden van de vergunde inrichting, met name aan de kant van het Albertkanaal, dat een drinkwatergebied is. Ten westen paalt het industriegebied aan een natuurgebied, dat evenmin als een bufferzone kan worden beschouwd.

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat een beweerde niet-conformiteit van de bestaande fabriek met het bijzonder plan van aanleg wordt aangeklaagd, dat het beweerd ontbreken of de geaffirmeerde onvoldoende uitbreiding van bufferzones e.d. thans bestaande toestanden zijn en niets te maken

hebben met de vergunning die het voorwerp uitmaakt van de huidige procedure;

3.2.3. Overwegende dat de tussenkomen de partij voorbehoud maakt bij de ontvankelijkheid van het middel, gelet op de opeenstapeling en verweving van aangevoerde wetsschendingen; dat voorts, zij in essentie betoogt wat volgt :

1. Verzoekers laten na te verwijzen naar de definitie die de in het bijzonder plan van aanleg "Albertkanaal" wordt gegeven aan het begrip "hinderlijk bedrijf".

Luidens artikel 10, 7°, van de B.P.A.-voorschriften wordt voor de klassificatie der hinderlijke en niet hinderlijke bedrijven alleen rekening gehouden met de uitwasemingen, dampen, en rook die zij voortbrengen en die van aard zijn de in de omgeving liggende woonzones te hinderen.

Verzoekers tonen niet aan dat de vergunde tanks die zij opsommen inrichtingen zijn die "uitwasemingen, dampen en rook" kunnen voortbrengen en dat deze bovendien hinderlijk zijn voor de omliggende woonzones.

2. De bufferzones bedoeld in artikel 14 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 zijn bufferzones die in het gewestplan als bestemmingsgebied zijn ingetekend.

Verzoekers voeren niet op begrijpelijke wijze aan dat artikel 14 van genoemd koninklijk besluit zou zijn geschonden, wat enkel kan als de inrichting in de bufferzone zou zijn gelegen. Misschien bedoelen verzoekers dat het gewestplan Herentals-Mol onwettig is, maar zoals het middel is gesteld kan het niet in die zin worden begrepen.

Overigens zou zo'n argumentatie moeten falen, want de bufferzone bedoeld in artikel 14 heeft niet tot doel de ongemakken verbonden aan de exploitatie van hinderlijke bedrijven op te vangen. Zij heeft vooral

een stedenbouwkundige, esthetische en ordeningsfunctie als overgangsgebied. De bufferzone moet dus niet voldoende breed zijn om de hinder op te vangen.

3. De bufferzone bedoeld in artikel 7.2.0. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 is een strook van hoofdzakelijk esthetische en stedenbouwkundige -niet van milieu- hygiënische- aard, waarvan de breedte en de aanleg dienen bepaald in de bouwvergunningen -en niet in de milieuvergunningen- verleend voor de randpercelen van het gebied;

3.2.4.1. Overwegende dat met de thans bestreden beslissing een vergunning werd verleend voor onder meer :

"Uitbreiding van de OSBL-eenheid met de opslag van:
- 3.000 m³ (2.700 ton) benzeen;
- 3.500 m³ (3.150 ton) nevenproducten;
- 4.000 m³ para-xyleen;
- 12.600 m³ (11.340 ton) gemengde xylenen";

dat dienvolgens het onderdeel van de inrichting waarop verzoekers in onderhavig middel doelen, te weten "de bijkomende opslagtanks van benzeen (3.000 m³), para-xyleen (4.000 m³), gemengde xylenen (12.600 m³)" in strijd met hetgeen de verwerende partij voorhoudt geen betrekking heeft op de reeds bestaande inrichting;

3.2.4.2. Overwegende dat volgens de aanhef van de bestreden beslissing en het advies van 12 mei 1998 van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen de inrichting volgens het gewestplan Herentals-Mol gelegen is in een industriegebied; dat van een gemeentelijk plan van aanleg geen melding wordt gemaakt; dat de verzoekende partijen in hun betoog er evenwel van uitgaan dat een deel van de vergunde uitbreiding is gelegen binnen het bijzonder plan van aanleg "Albertkanaal", daterend van 22 februari 1960, dat het betrokken gebied bestemt voor "niet hinderlijke bedrijven" en dat langsheen dat kanaal in een speciale zone voorziet, namelijk "zone voor ver-

breiding kanaal en boorduitrusting"; dat artikel 10, punt 7 van de voorschriften van evengenoemd bijzonder plan luidt als volgt :

"Voor de klassificatie der hinderlijke en niet hinderlijke bedrijven zal alleen rekening gehouden worden met de uitwasemingen, dampen en rook die zij voortbrengen en die van aard zijn de in de omgeving liggende woonzones te hinderen";

dat uit de door de partijen op vraag van het bevoegd lid van het auditoraat bijkomend verstrekte inlichtingen blijkt dat van de vergunde uitbreiding de opslag tanks van de OSBL-eenheid voor para-xyleen, gemengde xylenen en nevenproducten vallen binnen de "zone voor niet hinderlijke nijverheid", dat eveneens de bestaande laad- en losplaats voor vrachtwagens binnen die zone is gelegen en dat de laad- en losplaats voor schepen zich situeert binnen de "zone voor verbreding kanaal en boorduitrusting";

3.2.4.3. Overwegende dat de "zone voor verbreding kanaal en boorduitrusting" prima facie strijdig lijkt met de bestemming "industriegebied" van het later bij koninklijk besluit van 28 juli 1978 goedgekeurd gewestplan Herentals-Mol, daar in de "zone voor verbreding van het kanaal en boorduitrusting" prima facie geen industrie is toegelaten; dat dienvolgens in de huidige stand van de procedure er kan worden van uitgegaan dat het gewestplan primeert op het bijzonder plan van aanleg voor wat die zone betreft; dat de bestreden vergunning voor zover ze betrekking heeft op laad- en losactiviteiten niet strijdig lijkt met de bestemming industriegebied;

3.2.4.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar bijkomende toelichting betoogt dat de bestaande laad- en losplaats voor vrachtwagens, gelegen naast de nieuwe tanks van de OSBL-eenheid niet zal worden aangewend voor de nieuwe tanks, maar wel voor propyleen

van de bestaande inrichting en dat de bevoorrading van die nieuwe tanks uitsluitend per schip geschiedt; dat ook uit het betoog van de verzoekende partijen kan worden afgeleid dat zij er van uitgaan dat het overgrote deel van de laad- en losactiviteiten gebeurt per schip; dat dienvolgens de laad- en losplaats van de vrachtwagens bij de beoordeling van de ernst van het middel terzijde kan worden gelaten;

3.2.4.5. Overwegende dat dienvolgens de vraag rijst of de opslagtanks van de OSBL-eenheid voor para-xyleen, gemengde xylenen en nevenproducten strijdig lijken met het bijzonder plan van aanleg "Albertkanaal", dit in de door de verzoekende partijen vooropgestelde hypothese dat evengenoemd plan te beschouwen is als een verfijning van het gewestplanvoorschrift, in die zin dat het preciseert welke soorten industriële of ambachtelijke bedrijven toegelaten zijn; dat opdat er sprake is van strijdigheid, vereist is dat het deel van de inrichting dat onder voornoemd bijzonder plan valt -dus niet de toevoeging van een para-xyleeneenheid en de laad- en losplaats voor schepen- uitwasemingen, dampen en rook voortbrengen die van aard zijn de in de omgeving liggende woonzones te hinderen; dat de verzoekende partijen in hun aanvullende nota er desbetreffend op wijzen dat er bij het laden en lossen via schepen een emissie is van 540 kg stoffen waaronder vooral benzeen; dat evenwel die emissie niet afkomstig is van de opslagtanks; dat de verzoekende partijen ook nog een uittreksel bijbrengen van het VITO-rapport waaruit blijkt dat de immissie van het Px-project voor de dichtstbijgelegen woongebieden Winkelomheide en Eindhout $0,2 \mu\text{g}/\text{m}^3$ bedraagt tegen een achtergrondconcentratie van $1,17 \mu\text{g}/\text{m}^3$; dat evenwel het hier gaat om immissies die afkomstig zijn van het gehele Px-project, dus met inbegrip van onder meer de uitbreiding van de para-xyleeneenheid; dat daar tegenover staat een door de tussenkomende partij bijgebrachte studie van ECOLAS

opgemaakt door Dr. Ir. P. VANHECKE, erkend MER-deskundige, waaruit blijkt dat door de tanks -en daarover gaat het hier- geen benzeen zal worden geëmitteerd, dat er geen gezondheidseffecten te verwachten zijn, dat stof- en rookhinder niet mogelijk zijn en dat de geëmitteerde componenten (xyleen en ethylbenzeen) geen aanleiding zullen geven tot geurhinder; dat in diezelfde studie ook de invloed van de installaties op de luchtkwaliteit werd onderzocht; dat desbetreffend de studie onder meer stelt wat volgt :

"In elk geval is het duidelijk dat noch voor xyleen, noch voor ethylbenzeen de grenswaarde voor de luchtkwaliteit benaderd wordt in de immissiebijdrage van de beschouwde installaties. Evenmin is dit het geval wanneer de immissiebijdrage gecumuleerd wordt met de huidige achtergrondconcentraties in de woonomgevingen van Geel en Laakdal";

dat in diezelfde studie als volgt wordt besloten :

"De installaties van de PX-eenheid die binnen de 'Zone voor niet hinderlijke nijverheid' van het Bijzonder Plan van Aanleg van 1960 geven aanleiding tot emissies van xylenen en ethylbenzeen. Uitgaande van deze emissies werd modelmatig de bijdrage tot de immissie in de nabije omgeving berekend. Op basis van de evaluatie van deze immissiebijdrage en de immisiesituatie ten opzichte van luchtkwaliteitsdoelstellingen enerzijds en mogelijke effecten voor de gezondheid en hinder t.o.v. de mens anderzijds kan besloten worden dat de emissies van deze installaties evenwel geen nadelige effecten zullen hebben voor de gezondheid en geen hinder zullen veroorzaken in den nabij gelegen woonzone";

dat de voorhanden zijnde gegevens in aanmerking genomen, in de huidige stand van de procedure de tussenkomende partij aannemelijk maakt dat de vergunde opslagtanks geen "uitwasemingen, dampen en rook voortbrengen die van aard zijn de in de omgeving liggende woonzones te hinderen"; dat vooralsnog de verzoekende partijen geen elementen bijbrengen die de gevraagde aanstelling van een deskundige rechtvaardigen;

3.2.4.6. Overwegende dat uit het voorgaande volgt dat, zelfs uitgaande van de voor de verzoekende partijen meest gunstige hypothese, namelijk dat het bijzonder plan van aanleg "Albertkanaal" niet strijdig is met het gewestplan Herentals-Mol -behoudens voor wat betreft de zone voor verbreding van het kanaal en boorduitrusting-hun grief dat een deel van de vergunde uitbreiding strijdig is met voornoemd bijzonder plan niet als ernstig kan worden aangemerkt;

3.2.4.7. Overwegende, wat de grief betreft, dat te weinig aandacht werd besteed aan de bufferzones bedoeld in de artikelen 7.2.0. en 14 van het koninklijk besluit van 28 december 1972, dat prima facie de argumentatie van de tussenkomen partij kan worden gevolgd; dat de grief niet ernstig is;

3.2.4.8. Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

3.3.1. Overwegende dat verzoekers in het derde middel de schending aanvoeren van "art. 5 par. 2, 7°, van art. 8 van het Vlarem-I, van art. 5 van de Richtlijn van de Raad van 24 juni 1982 inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten (,...) van het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel terzake het bezwaarrecht (,...) van art. 52, 3° Vlarem-I (en) machtsoverschrijding"; dat zij doen gelden dat het ingediende veiligheidsrapport manifest gebrekkig is wat de inhoudelijke informatie betreft; dat zij daartoe argumenten aanbrengen die als volgt kunnen worden samengevat :

- Er is geen enkel scenario beschreven in geval van een lek of brand met/in de leidingen, bij benzeen-overslag, overslag van xylenen of toluen of andere eindprodukten of grondstoffen van de opslagtanks tijdens het overhevelen naar de binnenschepen op

het Albertkanaal en omgekeerd. Ook het geval van een schipbreuk vlakbij het laad- of lospunt, bv. gevuld zijnde met benzeen, is nergens beschreven.

- Er wordt geen antwoord gegeven op het bezwaar in verband met vergiftiging van het drinkwater in het Albertkanaal.
- Er is ook niets beschreven in geval van een corrosieve explosie van de metaalconstructies die deel uitmaken van de koeltorens, de fornuizen, enz.
- Er is geen beschrijving van een aantal belangrijke technische processen in de zin van artikel 5.1.b) derde gedachtenstreep van de richtlijn van 24 juni 1982 en van artikel 5, par. 2, 7°, van het Vlarem I, zoals "de aftakeling, wat nochtans een verbrandingssysteem is van toxische en andere afvalstoffen en procesgassen".
- Het veiligheidsrapport is ontoegankelijk "wat bepaald taalgebruik en bepaalde voorstellingen betreft". Het plan van de Px-eenheid is onduidelijk en staat vol Engelse termen. Dit leidt tot een uitholling van het bezwaarrecht;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij doet gelden dat er over het al dan niet gebrekkig karakter van een rapport of over de vraag of bepaalde aspecten niet te summier werden behandeld, uiteraard discussie kan gevoerd worden, dat al de gegevens voorgeschreven bij artikel 8 van Vlarem I in het veiligheidsrapport zijn terug te vinden, dat men wellicht steeds scenario's kan uitdenken die niet voorzien zijn maar dat als deze zo vergezocht zijn dat de mogelijkheid dat ze zich zouden voordoen quasi onbestaande is, het niet redelijk zou zijn op die grond een veiligheidsrapport als strijdig met artikel 8 van Vlarem I te verwerpen, dat de door verzoekers geuite bezwaren in verband met taalgebruik, techniciteit van bepaalde uiteenzettingen, de duidelijkheid van bepaalde bijlagen, niet opgaan nu alle gegevens van de zaak, het verzoekschrift zelf, duidelijk

aantonen dat verzoekers wel degelijk grondig kennis hebben kunnen nemen van alle elementen van het dossier en dit ook naar behoren hebben begrepen;

3.3.3. Overwegende dat de tussenkommende partij van haar kant doet gelden dat een veiligheidsrapport niet alle mogelijke scenario's van rampen moet beschrijven, dat het milieuvergunningsdecreet in artikel 7, § 4, enkel bepaalt dat het veiligheidsrapport een beschrijving moet bevatten van de oorzaken en risico's en van de omstandigheden waarin zich een zwaar ongeval kan voordoen en een schatting van de mogelijke gevolgen, dat te dezen het veiligheidsrapport een omstandige analyse van de risico's bevat, dat op basis van een "identificatieonderzoek" 233 apparaten onder de loep worden genomen waarop de diverse scenario's betrekking hebben, dat voor alle scenario's de effecten worden berekend, dat bij de berekening van de groepsrisico's overigens bij de scenario's die bijdragen tot het groepsrisico een catastrofale breuk van de ondergrondse ethyleenleiding en van de 6" propyleenleiding mee wordt opgenomen, dat de milieurisico's bij lekken werden aangegeven, zodat verzoekers ten onrechte stellen dat een leidingbreuk niet in het rapport is opgenomen, dat het veiligheidsrapport zich niet verplicht moet inlaten met het risico buiten de inrichting; dat de laad- en losactiviteiten in het veiligheidsrapport in aanmerking worden genomen, dat wat de risico's bij overslag en andere externe gevaarbronnen betreft, het veiligheidsrapport naar een eerder conform verklaard veiligheidsrapport verwijst, waarvan een update werd gemaakt, dat vermits de nieuwe installatie geen nieuwe overslagmodaliteiten impliceert, de activiteit op zich niet meer diende te worden onderzocht; dat, tenslotte, wat het taalgebruik betreft, zij doet gelden dat de verzoekende partijen zich vergissen als zou een veiligheidsrapport in zijn geheel voor leken bestemd zijn en dat precies de niet-technische samenvatting de leek tot doelgroep heeft;

3.3.4.1. Overwegende dat artikel 8, § 1, van Vlarem I luidt als volgt :

"Art. 8. § 1. Het in artikel 7 § 3 bedoelde veiligheidsrapport dient tenminste de volgende gegevens te bevatten:

1° nadere gegevens met betrekking tot de installaties;

2° een beschrijving van de oorzaken van de risico's en van de omstandigheden waarin zich een zwaar ongeval kan voordoen en een schatting van de mogelijke gevolgen;

3° een beschrijving van de voorgenomen preventieve maatregelen;

4° een inventaris van de aanwezige gevaarlijke stoffen;

5° inlichtingen met betrekking tot eventuele situaties die zich bij een zwaar ongeval kunnen voordoen: rampenplannen en de veiligheidsorganisatie;

6° een risico-analyse en evaluatie van de externe risico's met vermelding van de noodzakelijk geachte veiligheidsafstanden";

3.3.4.2. Overwegende dat uit een prima facie onderzoek van het neergelegd omstandig veiligheidsrapport, dat een bijzonder technische aangelegenheid is waardoor dat onderzoek ten stelligste wordt bemoeilijkt, in de huidige stand van de procedure lijkt te kunnen worden besloten dat het rapport alle gegevens omvat die in evengeciteerd artikel 8, § 1 van Vlarem I worden vermeld; dat de tussenkommende partij terecht doet gelden dat uit evengenoemde bepaling niet lijkt voort te vloeien dat alle theoretisch mogelijke ongevalscenario's moeten worden onderzocht; dat, tenslotte, het niet abnormaal is dat in de beschrijving van een zeer technische aangelegenheid Engelse en uiteraard technische termen worden gehanteerd; dat juist ter remediëring daarvan, elk veiligheidsrapport dient vergezeld te zijn van een niet-technische samenvatting, die de omwonenden moeten toelaten op nuttige wijze hun bezwaren tijdens het openbaar onderzoek te kunnen indienen; dat het derde middel niet ernstig is;

3.4.1. Overwegende dat verzoekers in een vierde middel de schending aanvoeren "van het gelijkheidsbeginsel art. 10 en 11 Grondwet"; dat zij betogen dat als bijzondere milieuvoorwaarde werd opgelegd dat er een meetprogramma opgesteld moet worden betreffende de immissieconcentraties van de organische stoffen die uitgestoten worden aan de noordoostelijke en zuidoostelijke grens van het terrein, dat de installatie van een aantal meetposten een zekere waarborg inhoudt tegen een nog verdere degradatie van het milieu, gezien de signaalfunctie, dat tweede, derde en vierde verzoekers ten westen van het bedrijf wonen en er geen objectief en redelijk criterium is waarom aan de westkant geen immissiepost zou worden geplaatst;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota antwoordt als volgt :

"Als milieuvoorwaarde wordt vooreerst vooropgesteld dat een meetprogramma moet opgesteld worden van de concentraties organische stoffen die uitgestoten worden aan de noordoostelijke en zuidoostelijke grens van het terrein (overheersende windrichtingen).

Verder moet voor benzineemissie continue meting plaatsgrijpen door een erkend milieudeskundige en het meetprogramma moet de punten vermelden in en rond het bedrijf waar gemeten zal worden.

Eén en ander moet gebeuren en aan de administratie worden voorgelegd binnen de 6 maand.

Als de door de milieudeskundige voorgestelde en opgegeven punten niet zouden volstaan zal de administratie uiteraard bijkomende meetpunten opleggen";

3.4.3. Overwegende dat de tussenkomende partij betoogt dat de metingen gaan over "immissies (achtergrond in de omgeving)", dat dergelijke metingen nergens in de wetgeving zijn opgelegd, dat in de nieuwe fabriek er tientallen meetposten zijn opgesteld, dat de opheffing van de beweerde discriminatie geenszins noodzakelijk hoeft te leiden tot een verplichting om overal meettoestellen te plaatsen, dat de overheersende westenwind en de situering van de woonkernen wellicht de

verklaring is voor de keuze van de inplanting ten zuidoosten en ten noordoosten van het terrein;

3.4.4. Overwegende dat aan de op 29 januari 1998 door de bestendige deputatie verleende milieuvergunning volgende voorwaarde werd gekoppeld :

"Er dient een meetprogramma opgesteld te worden betreffende de imissieconcentraties van de organische stoffen die in de lucht geëmitteerd worden aan de noordoostelijke en zuidoostelijke grens van het terrein.

Specifiek inzake de benzeenimmissie dient door een terzake erkend milieudeskundige een continue meting verzekerd te worden op kosten van Amoco.

Het meetprogramma dient ook exact de punten te vermelden, zowel in het bedrijf als er rond, waar de metingen zullen doorgevoerd worden.

Binnen een termijn van zes maanden na de definitieve vergunningverlenging dient de exploitant een voorstel van meetprogramma in bij de provincie in 5 exemplaren" (artikel 3, § 3, punt 4);

dat de tussenkomende partij terecht doet gelden dat het hier een voorwaarde betreft die op het eerste gezicht niet wettelijk of reglementair verplicht is gesteld; dat zij blijkbaar werd opgenomen als bijkomende bescherming voor de omwonenden; dat op het eerste gezicht de verklaring dat voor het aanbrengen van de meetposten ten noordoosten en ten zuidoosten van het terrein te vinden is in de overheersende windrichtingen in ons land redelijk en aanvaardbaar lijkt; dat het niet opstellen van meettoestellen buiten de overheersende windrichtingen het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel niet lijkt te schenden; dat bovendien het meetprogramma niet definitief is en nog kan worden aangepast; dat het vierde middel niet ernstig is;

3.5.1. Overwegende dat verzoekers in het vijfde middel de schending aanvoeren van "art. 9 par. 2 en par. 5 en art. 23 par. 2 en art. 11 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 (MVD) en van art. 17 van het Vlarem-I (,...) van het bezwaarrecht,

van het beginsel van het recht op inspraak t.a.v. de milieuvergunningsaanvragen van klasse 1 en 2, bevoegdheids- en machtsoverschrijding, (,...) van art. 78 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen (het legaliteitsbeginsel inzake uitoefening van bevoegdheden)(,en) van art. 52, 3° Vlarem-I"; dat zij in essentie doen gelden dat de milieuvergunningsaanvraag, inzonderheid wat de bijgevoegde plannen betreft, werd gewijzigd na het afsluiten van het openbaar onderzoek, zodat hun bezwaarrecht werd uitgehold, dat alzo bepaalde installaties 70 meter in noordoostelijke richting werden opgeschoven waardoor de installaties dichterbij eerste verzoeker komen te liggen, dat nochtans bepaalde indieners van een administratief beroep op de nietigheid van de vergunningsprocedure in eerste aanleg gewezen hebben, doch dat op dit bezwaar in de bestreden beslissing niet werd geantwoord;

3.5.2. Overwegende dat de verwerende partij op het middel als volgt antwoordt :

"Wat er gebeurde is dat, zonder dat voor het overige ook maar iets aan de aanvraag werd gewijzigd, de inplanting met ca. 70 m verschoven werd in N.N.O. richting, d.i. weg van de woonkernen, wat milieutechnisch ontegensprekelijk een verbetering inhoudt.

Dit maakt vooreerst geen de minste essentiële wijziging uit van de vergunningsaanvraag als zodanig, daarenboven, vermits alle bevoegde instanties, en dit blijkt ook uit het dossier, het er mee eens zijn dat deze lichte verschuiving op milieugebied een verbetering betekent, hebben verzoekende partijen er geen belang bij dit middel in te roepen";

3.5.3. Overwegende dat de tussenkomende partij doet gelden dat de plannen niet werden gewijzigd na de aanvraag, dat alleen het geluidsmetingsplan in het milieu-effectenrapport niet was aangepast aan de gewijzigde inplanting, dat om elk geschil over inplanting te voorkomen duidelijk bepaald werd dat de inplanting 70 meter meer noordwaarts moest plaatsvinden

dan bepaald in het oorspronkelijk project, waarvan de inplanting bij vergissing was behouden in het geluidsmetingsplan; dat zij daaraan toevoegt dat het middel ook in rechte faalt nu geen enkele wetsbepaling zich ertegen verzet dat de overheid, die in eerste aanleg uitspraak doet, om tegemoet te komen aan de bezwaren tijdens het openbaar onderzoek, een wijziging in de inplanting voorstelt of oplegt als voorwaarde in de vergunning; dat, tenslotte, zij doet gelden dat de overheid niet expliciet diende te antwoorden op bezwaren die niet van milieuhygiënische aard zijn, maar de procedure betreffen en dat bovendien de verzoekende partijen zich niet op ontvankelijke wijze kunnen beroepen op de schending van het recht van bezwaar van derden, met name van Willy VERREYKEN die op dit punt bezwaar zou hebben gemaakt;

3.5.4. Overwegende, vooreerst, dat in de aanhef van het besluit van de bestendige deputatie van 29 januari 1998 staat te lezen :

"Overwegende dat de door de n.v. vooropgestelde verplaatsing met 70 meter wel degelijk tot het voorwerp van de aanvraag zoals deze openbaar gemaakt werd, behoorde; dat deze verplaatsing een verandering betrof t.o.v. het MER";

en dat in hetzelfde besluit staat geschreven "dat de inplanting van het bedrijf als geheel met ca. 70 m verschoven wordt in N.N.O. richting t.o.v. het plan in het MER"; dat zo te zien prima facie de plannen zelf niet blijken te zijn gewijzigd, maar dat enkel het MER-plan was aangepast zoals de tussenkomende partij in haar verzoekschrift doet gelden; dat aangezien het middel feitelijke grondslag lijkt te missen, de in de beroepschriften terzake aangevoerde argumentatie irrelevant is en de verwerende partij daarop dan ook niet diende te antwoorden; dat het overigens op het eerste gezicht niet verboden lijkt, zoals de tussenkomende partij betoogt,

om de inplantingsplaats van een inrichting te wijzigen indien daarmee tegemoet gekomen wordt aan bezwaren tijdens het openbaar onderzoek geuit en de inplantingsplaats milieutechnisch meer verantwoord is; dat, daarenboven, gelet op de grote omvang van het bedrijf, het al te zeer de vraag is of een vergunning met 70 meter wel als zo substantieel kan worden beschouwd dat de omwonenden een zodanig verkeerd beeld hebben gekregen van de geplande inrichting dat het openbaar onderzoek werd gevitieerd; dat het vijfde middel niet ernstig is;

3.6. Overwegende dat derhalve, aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen; dat dienvolgens de door de verzoekende en de tussenkomende partij opgeworpen excepties van onontvankelijkheid niet moeten onderzocht,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. AMOCO CHEMICAL BELGIUM in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier maart 1900 negenennegentig, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.